รีวิว
สุรพงศ์ ภิรมย์ประเมศ

Norton Desktop for Windows 3.0 ตอนที่ 1

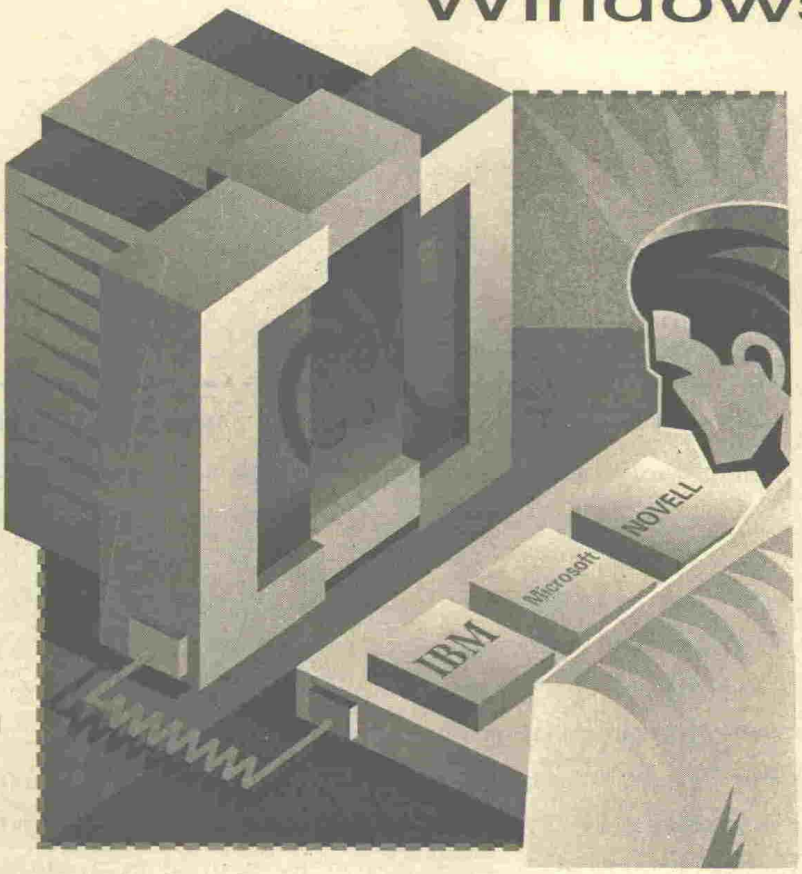

เป็นเวอร์ชันล่าสุด ที่เพิ่มเติมความสามารถใหม่ ๆ ขึ้นมาหลายประการ เพื่อการใช้งานที่ดีขึ้น

หัวใจอย่างหนึ่งที่ทำให้โปรแกรมจัดการระบบอย่าง Windows 3.1 เป็นที่รู้จักและนิยมอย่างรวดเร็วในหมู่ผู้ใช้งานเครื่องคอมพิวเตอร์พีซีก็คือ การลดความยุ่งยากในการใช้งานให้น้อยลงด้วยการทดแทนวิธีการใช้สั่งงานด้วยการป้อนคำสั่งในดอสพรอมต์มาเป็นการสั่งงานผ่านทางเมนูคำสั่ง และไอคอนของโปรแกรมต่าง ๆ ช่วยลดความยุ่งยากในการจดจำคำสั่ง แต่ในทางตรงกันข้ามกลับเพิ่มความง่ายในการใช้งานได้หลายเท่าทวีคูณ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่แอพพลิเคชันจำนวนไม่น้อยได้หันมาให้ความสนใจและพัฒนารูปแบบเพื่อใช้งานผ่านทางโปรแกรมวินโดวส์กันอย่างขนานใหญ่ แต่คุณผู้อ่านคงยอมรับว่าในความรู้สึกลึก ๆ แล้วคุณคงอยากที่จะให้โปรแกรมวินโดวส์ที่ใช้งานอยู่ได้รับการแก้ไขจุดบกพร่องหรือจุดอ่อนในการใช้งานบางประการที่พบเห็นได้ในการใช้งานแต่ละวันลง โดยคาดหวังว่าเวอร์ชันใหม่ ๆ ของวินโดวส์คงจะมีการปรับปรุงในความสามารถบางอย่างจนตอบสนองความต้องการในใจของคุณได้ไม่มากก็น้อย บริษัท Symentec จึงอาศัยช่องว่างของการพัฒนาดังกล่าว บวกกับความชำชองในการพัฒนาแอพพลิเคชันที่ตอบสนองความต้องการของผู้ใช้ได้อย่างไม่มีที่ติผสมผสานกันจนเป็นโปรแกรม Norton Desktop for Windows ซึ่งคุณผู้อ่านบางคนคงจะคุ้นหน้าคุ้นตากันมาบ้างแล้วจากเวอร์ชัน 2.0 และ 2.2 มาถึงเวลานี้คงเป็นเวลาที่เหมาะสมแล้วที่จะมีการพัฒนารูปแบบใหม่เพื่อให้เกิดเป็นเวอร์ชัน 3.0

Norton Desktop for Windows 3.0 หรือ NDW 3.0 นับเป็นการจับมือผสมกลมกลืนในการทำงานของโปรแกรมวินโดวส์และ NDW ที่มากขึ้นกว่าในเวอร์ชันก่อน ถ้าจะจัดว่าเป็นการนำเหล้าเก่ามาใส่ในขวดใหม่ก็อาจจะ

ใช่ แต่ถ้าลองสัมผัสดูสักครั้งคุณจะรู้ทันทีว่าดีกรีเพิ่มขึ้นอย่างเหลือหลาย เพราะถ้าคนที่ไม่เคยใช้โปรแกรม NDW มาก่อนคงจะรู้สึกอะไรเท่าไหร่ แต่ถ้าคุณใช้โปรแกรมตัวนี้จนคล่องแล้ว เวลาไปใช้งานโปรแกรมวินโดวส์เดี๋ยว ๆ อาจจะหงุดหงิดพาลเกิดโทสะกันเลยว่างั้นเถอะ เรามาลองดูกันว่าดีกว่าว่าหน้าตาของโปรแกรมตัวนี้น่ารักน่าชังสักแค่ไหน

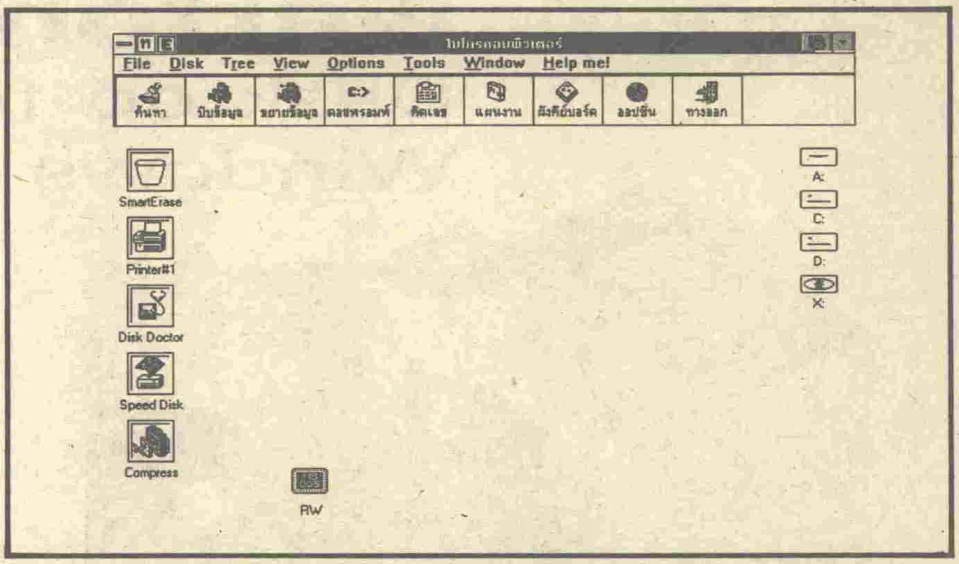

รูปที่ 1 หน้าตาของโปรแกรมวินโดวส์ 3.1 ที่เปลี่ยนแปลงไป เป็นผลมาจากการเลือกใช้ NDW เป็นเชลล์แทนการใช้ Program Manager ที่มีอยู่เดิม

ข้อมูลเบื้องต้น

สำหรับโปรแกรม NDW 3.0 นี้จะบรรจุอยู่ในแผ่นดิสค์ขนาด 3.5 นิ้ว ความจุสูงจำนวน 6 แผ่น ซึ่งเมื่อติดตั้งลงสู่ฮาร์ดดิสก์แบบครบเครื่องจะต้องใช้เนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 17 เมกะไบต์ (แต่คุณสามารถเลือกติดตั้งเฉพาะโปรแกรมหรือความสามารถบางประการก็ได้ (เพื่อประหยัดเนื้อที่ของฮาร์ดดิสก์) การติดตั้งก็ง่ายมากเพียงแต่เรียกโปรแกรม Install จากแผ่นดิสค์แผ่นที่ 1 แล้วทำตามขั้นตอนที่ปรากฏบนจอภาพ

ระบบทูลบาร์ทุกสิ่งสำเร็จเพียงปลายเม้าส์สัมผัส

หลังจากที่คุณทำการติดตั้งโปรแกรม NDW 3.0 เสร็จเรียบร้อยแล้ว หากคุณกำหนดให้ NDW 3.0 ทำหน้าที่แทน Program Manager เดิมของโปรแกรมวินโดวส์ เมื่อคุณเข้าสู่โปรแกรมวินโดวส์ด้วยการพิมพ์คำสั่ง WIN ที่ดอสพรอมต์ คุณจะเห็นหน้าตาของวินโดวส์เปลี่ยนไปดังในรูปที่ 1 ถ้าคุณเคยใช้ NDW 2.0 หรือ 2.2 มาแล้ว คุณคงจะเห็นสิ่งที่แปลกใหม่ที่เพิ่มขึ้นนั่นคือทูลบาร์ ซึ่งอยู่ถัดจากเมนูคำสั่ง ลักษณะจะคล้ายกับทูลบาร์ในโปรแกรม Microsoft Word หรือ Microsoft Excel ซึ่งเป็นการนำคำสั่งที่สำคัญในเมนูคำสั่งมาจัดเรียงเอาไว้ในลักษณะของปุ่มคำสั่ง เพื่ออำนวยความสะดวกในการเลือกใช้งานเหมาะสำหรับผู้ใช้ที่ไม่อยากจดจำว่าคำสั่งต่าง ๆ ถูกเก็บเอาไว้ในเมนูคำสั่งหมวดใด

คุณสามารถที่จะจัดหรือเลือกคำสั่งใด ๆ ไว้ในทูลบาร์ได้ด้วยตัวของคุณเองแบบไม่จำกัดรูปแบบ โดยเลือกคำสั่ง Customize จากเมนูคำสั่ง Options เพื่อเรียกโปรแกรม Control Center ขึ้นมาใช้งาน

นอกจากคุณจะพบส่วนของทูลบาร์ในเดสค์ท้อปของโปรแกรมวินโดวส์ดังที่ได้กล่าวถึงไปแล้ว คุณจะพบทูลบาร์เป็นองค์ประกอบหนึ่งในส่วนของ Quick Access และ Drive Window ซึ่งจะมีการใช้งานที่ไม่แตกต่างกันเลย

ลักษณะของปุ่มคำสั่งแต่ละปุ่มบนทูลบาร์นั้นจะแยกออกเป็น 3 ลักษณะ คือ มีข้อความ (Text) หรือสัญลักษณ์ (icon) หรือทั้งสองอย่างกำกับปุ่มแต่ละปุ่ม ซึ่งคุณสามารถกำหนดเลือกได้อีกเช่นกัน โดยมีคำสั่งให้เลือกมากถึง 102 คำสั่ง ผู้เขียนแนะนำว่าในครั้งแรกที่คุณเริ่มต้นสัมผัสกับ NDW 3.0 ควรที่จะเลือกปุ่มที่มีทั้งข้อความและสัญลักษณ์กำกับกำกับเพื่อช่วยลดความรกสมองในการจดจำ ต่อเมื่อคุณใช้งานปุ่มเหล่านี้จนคล่องและจดจำความหมายของสัญลักษณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดีแล้ว จึงลดรูปลงเหลือเพียงสัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมายเท่านั้น เหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือ ปุ่มที่มีเพียงสัญลักษณ์กำกับเอาไว้โดยไม่มีข้อความนั้นจะมีขนาดเล็กกว่า ทำให้จำนวนของปุ่มที่สามารถบรรจุลงในทูลบาร์มีจำนวนมากกว่าปุ่มที่มีข้อความกำกับ แต่สำหรับคนที่ชอบปุ่มแบบมีข้อความกำกับก็ไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร โดยข้อความที่กำหนดให้แต่แรกจะเป็นคำที่สื่อความหมายให้คุณเข้าใจได้ง่าย หรือลอกเลียนมาจากคำที่ใช้ในเมนูคำสั่ง เช่น Move Copy Run หรือ Find

เป็นต้น แต่สำหรับคนที่ชอบอิสระรักความเป็นตัวของตัวเองคุณสามารถที่จะแก้ไขข้อความดังกล่าวให้เป็นในแบบที่คุณต้องการ โดยมีความยาวของข้อความไม่เกิน 19 ตัวอักษร (นับรวมช่องว่างด้วย) แถมยังสามารถคิดข้อความเป็นภาษาไทยได้อีกด้วย (ในกรณีที่คุณใช้โปรแกรมวินโดวส์ ไทยเอดิชัน) คุณสามารถออกแบบทูลบาร์ของคุณเองแล้วเซฟเก็บเอาไว้เป็นชุด ๆ เพื่อไว้เลือกใช้งานในภายหลัง รวมทั้งสามารถตั้งรหัสลับ (password) กำกับเอาไว้เพื่อป้องกันไม่ให้คนอื่นมาแก้ไขเปลี่ยนแปลงโดยไม่ได้รับอนุญาต โดยรหัสลับดังกล่าวมีความยาวได้สูงสุด 16 ตัวอักษร (นับรวมช่องว่าง)

ข้อดีของทูลบาร์ดังกล่าวมีมากก็จริง แต่ข้อเสียก็มีอยู่บ้างเหมือนกัน ตรงที่กรณีที่คุณบรรจุปุ่มลงในทูลบาร์มากจนไม่สามารถแสดงออกมาได้หมด (ซึ่งอาจจะเป็นเพราะเลือกใช้ปุ่มแบบมีข้อความกำกับ) ผู้ผลิตน่าที่จะทำให้ทูลบาร์มีปุ่มเลื่อน (Scroll button) เพื่อให้ผู้ใช้สามารถที่จะเลื่อนทูลบาร์ไปยังคำสั่งที่ต้องการได้สะดวกขึ้น แต่ปัญหานี้คงจะหมดไปสำหรับผู้ใช้ที่มีความชำนาญในการใช้งานทูลบาร์ และเลือกที่จะใช้ปุ่มแบบมีสัญลักษณ์กำกับเท่านั้น

แต่สำหรับคนที่ลองใช้ทูลบาร์แล้วเกิดความรู้สึกหงุดหงิด (ซึ่งไม่น่าจะเป็นอย่างนั้น) คุณอาจจะกำหนดให้ทูลบาร์หายวับไปกับสายตา หรืออาจจะเปลี่ยนตำแหน่งจากที่เคยปรากฏอยู่ใต้เมนูคำสั่งไปอยู่ทางด้านล่างของวินโดวส์แทนดังในรูปที่ 2

Popup Menu รีโมตเมนูสำหรับคุณ

ย้อนกลับมาที่เดสก์ท้อปของโปรแกรมวินโดวส์ที่ตอนนี้เปลี่ยนรูปร่างลักษณะไปแล้ว แม้กระทั่งในเมนูคำสั่งคุณก็จะเห็นว่ามีการบรรจุคำสั่งใหม่ ๆ เพิ่มเติมเข้าไป ซึ่งคุณสามารถเลือกว่าจะใช้รูปแบบของเมนูคำสั่งแบบพื้นฐาน (default) แบบสั้น (short) หรือแบบเต็มพิกัด (full) ได้ตามแต่คุณต้องการ แม้กระทั่งสำหรับผู้ใช้ที่คุ้นเคยกับการใช้งานเมนูคำสั่งในแบบของ NDW เวอร์ชัน 2.0 หรือ 2.2 มาแล้วก็อาจจะเลือกที่จะใช้เมนูคำสั่งแบบที่คุ้นเคยดังกล่าวได้เพื่อลดความยุ่งยากในการเรียนรู้และปรับตัว หรือถ้ายังไม่ถูกใจคุณสามารถที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือสร้างเมนูของคุณขึ้นมาเองคล้าย ๆ กับเรื่องของทูลบาร์ รวมไปถึงการเปลี่ยนแปลงปุ่ม Short cut ให้แตกต่างไปจากเดิม เช่น อาจจะเลือกให้คำสั่ง Copy สามารถเรียกใช้ด้วยการกดปุ่ม F12 เพียงปุ่มเดียวก็ได้ คุณสามารถเพิ่มเติมหรือลบคำสั่งย่อยจากเมนูคำสั่ง โดยเลือกคำสั่งที่มีอยู่ทั้งหมด 102 คำสั่ง (ชุดเดียวกับในเรื่องของทูลบาร์) โดยดูจากช่อง Available Command:

ข้อความแสดงคำสั่งแต่ละคำสั่งคุณสามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้เช่นกัน เช่น คุณเกิดไม่ชอบคำว่า New อาจจะเปลี่ยนมาใช้คำว่า Neo แทนก็ได้ โดยการคลิ๊กเลือกที่ปุ่ม Modify แล้วป้อนข้อความ "Neo" ลงไปแทน ผู้เขียนได้ทดลองที่จะเปลี่ยนเมนูคำสั่งให้เป็นภาษาไทย แต่ก็ต้องประสบกับความล้มเหลวไม่สามารถกระทำได้ หลังจากที่ทำการแก้ไขเมนูคำสั่งจนเป็นที่พอใจแล้วคุณอาจจะเซฟเก็บเอาไว้ แล้วตั้งรหัสลับกำกับไว้ซะด้วยจะเป็นการดีที่สุด

พอถึงตรงนี้คุณผู้อ่านคงถามว่าคำว่ารีโมตเมนูหมายถึงอะไร ผู้เขียนจะอธิบายให้ฟัง ลองนึกภาพการใช้งานโปรแกรมวินโดวส์ในแต่ละวันของคุณผู้อ่านดูนะครับ โดยส่วนใหญ่แล้วการใช้เม้าส์เพื่อเลือกคำสั่งจากเมนูคำสั่งดู

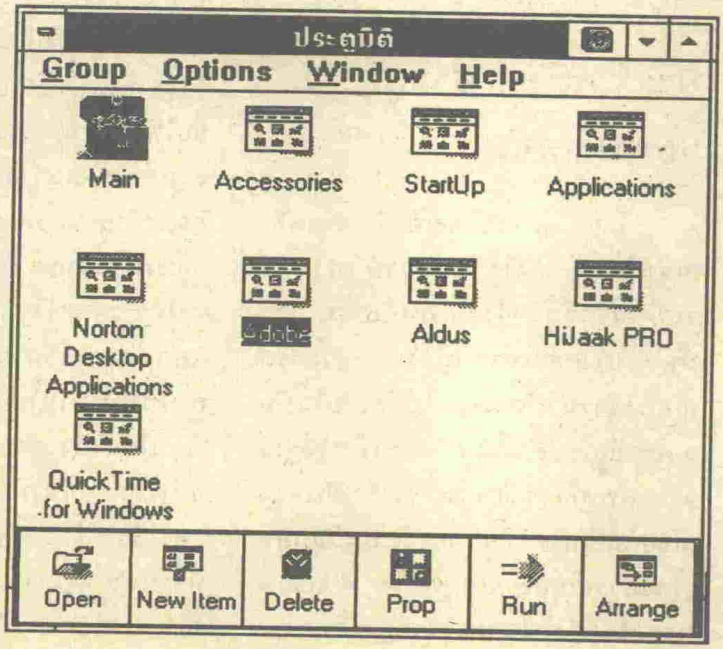

รูปที่ 2 ตำแหน่งของทูลบาร์ที่สามารถสลับไว้บนบนหรือตอนล่างก็ได้ เพื่อเพิ่มความคล่องตัวในการเลือกใช้งานสำหรับผู้ใช้

จะเป็นวิธีการที่ง่าย ๆ และให้ความรู้สึกที่ไม่เคร่งเครียด เพราะไม่จำเป็นต้องจดจำรูปแบบคำสั่งเหมือนกับการป้อนคำสั่งผ่านคีย์บอร์ดในดอส เพราะขอเพียงคุณพอจดจำได้ว่าในโปรแกรมวินโดวส์มีคำสั่งที่คุณต้องการใช้งานบรรจุอยู่โดยไม่จำเป็นต้องทราบตำแหน่งที่แน่นอนของคำสั่งดังกล่าว คุณยังพอที่จะค้นหาจากเมนูคำสั่งได้ไม่ยากนัก แต่การที่ต้องขยับข้อมือเพื่อเลื่อนพอยน์เตอร์ของเม้าส์ไปชี้ที่เมนูคำสั่งทุกบ่อย ๆ ดูเป็นการบั่นทอนสุขภาพของข้อมือของคุณให้ทรุดโทรมไปโดยไม่รู้ตัว และถึงแม้ว่าผู้อ่านบางคนจะบอกว่าให้หันมาใช้ปุ่ม Short cut สำหรับคำสั่งที่ต้องการทำให้คุณไม่จำเป็นต้องเลื่อนมือออกจากคีย์บอร์ด แต่ก็อีกนั่นแหละจะมีสักกี่คนที่จดจำ Short cut สำหรับคำสั่งได้ทั้งหมด จึงทำให้ต้องจำใจใช้เมนูคำสั่งในลักษณะที่เสี่ยงอันตรายต่อสุขภาพอยู่อย่างนั้น ยิ่งคุณใช้จอภาพมอนิเตอร์ที่มีขนาดใหญ่ขึ้นเท่าใด ระยะของการขยับข้อมือเพื่อเลื่อนพอยน์เตอร์ของเม้าส์ก็จะมากขึ้นเป็นเงาตามตัว Symentec เล็งเห็นคุณค่าของ (มือ) ผู้ใช้ดังนั้นจึงสร้างสิ่งที่เรียกว่า Remote Command Menu ขึ้นมาเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยที่คุณไม่จำเป็นต้องเลื่อนพอยน์เตอร์ไปยังเมนูคำสั่งที่อยู่ทางตอนบนของเดสค์ท้อปอีกต่อไปแล้ว ทุกครั้งที่คุณต้องการเลือกคำสั่งใด ๆ ก็ตาม ให้คุณกดปุ่มขวาบนเม้าส์หนึ่งครั้ง เมนูคำสั่งจะปรากฏขึ้นมาตรงตำแหน่งของพอยเตอร์เม้าส์ให้เองโดยอัตโนมัติ เปรียบเสมือนการเคลื่อนย้ายเมนูคำสั่งลงมาในจุดที่คุณต้องการเพื่อให้คุณใช้งานได้ทันที เห็นไหมครับว่าข้อมือคุณแทบไม่ได้กระดิกไปไหนเลย แบบนี้ไม่เรียกว่า

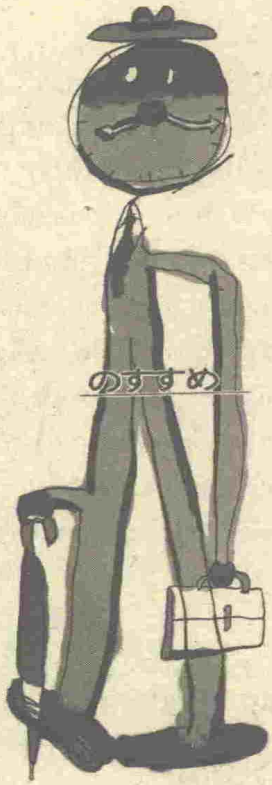

รีโมตเมนูจะได้หรือครับ เพียงแต่ลักษณะของเมนูจะต่างไปจากเดิมสักหน่อยตรงที่คำสั่งต่าง ๆ จะเรียงตัวในแนวตั้งแทนที่จะเป็นแบบแนวนอน และมีเครื่องหมายสามเหลี่ยมทางด้านขวาเสมือนกับเป็นการบอกว่าถ้าคุณเลือกคำสั่งใด ๆ ที่เห็นอยู่ จะมีคำสั่งย่อย (Sub command) ให้คุณเลือกใช้อีกนั่นเอง

Quick Access ประตูสู่แอพพลิเคชัน

โดยปกติเวลาที่คุณติดตั้งแอพพลิเคชันใด ๆ ลงในโปรแกรมวินโดวส์จะมีวินโดว์สำหรับแอพพลิเคชันเหล่านั้นขึ้นมาโดยเฉพาะ เพื่อให้เราสามารถเลือกใช้งานได้สะดวกไม่ปะปนกันกับแอพพลิเคชันตัวอื่น ๆ เวลาที่เราจะใช้งานแอพพลิเคชันเหล่านั้นจึงจำเป็นต้องเลือกเปิดวินโดว์ที่ถูกต้องขึ้นมาเสียก่อน (โดยการเลือกจากเมนูคำสั่ง Window หรือคลิ๊กเลือกโดยตรงจากเดสค์ท้อป)

สำหรับใน NDW ตั้งแต่เวอร์ชัน 2.0 เป็นต้นมาแล้วที่ได้เพิ่มสิ่งที่เรียกว่า Quick Access เปรียบเสมือนจุดศูนย์กลางในการเชื่อมต่อระหว่างโปรแกรมวินโดวส์กับวินโดว์ของแอพพลิเคชันเหล่านั้น โดยทำหน้าที่ทดแทนการใช้ Program Manager เดิมของโปรแกรมวินโดวส์ โดยการเลือกชื่อของ Quick Access จากเมนูคำสั่ง Window หรือกดปุ่มขวาบนเม้าส์ต่อเนื่องกัน 2 ครั้ง จะปรากฏวินโดว์ของ Quick Access คุณจะเห็นว่าไอคอนของแอพพลิเคชันแต่ละกลุ่มจะแสดงด้วยไอคอนลักษณะที่เหมือนกัน (แน่นอนคุณสามารถเปลี่ยนไปใช้ไอคอนใด ๆ ก็ได้ที่คุณพอใจ) ลักษณะที่เห็นจะเป็นการแสดงไอคอนแบบ Icon View คุณสามารถเลือกที่จะแสดงไอคอนในลักษณะอื่นอีก 2 ลักษณะคือ แบบ List View และ Toolbox โดยเลือกคำสั่ง View Group As ในเมนูคำสั่ง Options ผู้เขียนแนะนำว่าหากคุณต้องการจะแสดงไอคอนในลักษณะของ Toolbox เพื่อให้ประหยัดพื้นที่เนื่องจากในเครื่องคอมพิวเตอร์ของคุณมีการติดตั้งแอพพลิเคชันใช้งานบนโปรแกรมวินโดวส์จำนวนมาก ขอให้เปลี่ยนไอคอนของแอพพลิเคชันแต่ละกลุ่มให้แตกต่างกันเสียก่อน มิเช่นนั้นคุณจะไม่สามารถแยกความแตกต่างของแอพพลิเคชันแต่ละกลุ่ม เมื่อคุณเปลี่ยนมาใช้การแสดงไอคอนในแบบ Toolbox แล้วจะพบว่าเมนูคำสั่งที่เคยมีอยู่ได้อันตรธานหายไปแล้ว แล้วทีนี้คุณจะเรียกใช้คำสั่ง View Group As ได้อย่างไร อย่าเพิ่งตกใจไปเลยครับ ให้ลองใช้เม้าส์คลิ๊กที่ปุ่ม Close box (ที่อยู่ทางมุมบนซ้าย) ของวินโดว์ Quick Access จะเห็นว่าคำสั่ง View Group

As ถูกนำไปเพิ่มเอาไว้เป็นคำสั่งสุดท้าย

ลักษณะที่น่ารักอีกประการหนึ่งของ Quick Access ก็คือ เมนูคำสั่งซึ่งปกติจะมีคำสั่งบรรจุเอาไว้ 4 หมวด ได้แก่ Group, Options, Window และ Help ถ้าคุณลองปรับขนาดความกว้างของกรอบ Quick Access ให้แคบลงจะพบว่าคำสั่งบางหมวดจะถูกร่นลงมาเป็นบรรทัดเพิ่มเติม เพื่อให้คุณสามารถเลือกใช้คำสั่งเหล่านี้ได้ตลอดเวลา

ส่วนการสร้างกลุ่มหรือไอเทมใดๆ ขึ้นมาใหม่นั้น กระทำได้โดยผ่านจากคำสั่ง New Item หรือ New Group จากเมนูคำสั่ง Group ในส่วนของการเลือกไอคอนนั้นถ้าไอเทมหรือกลุ่มที่คุณร้างขึ้นไม่มีไอคอนมาให้ คุณสามารถเลือกใช้ไอคอนที่ NDW 3.0 จัดเตรียมเอาไว้ในลักษณะของไลบรารีโดยบรรจุเอาไว้ในไฟล์ 3 ไฟล์คือ NDW3A.NIL, NDW3B.NIL และ NDW3C.NIL โดยมีจำนวนไอคอนรวมแล้วถึง 333 แบบ (เลือกกันจนกว่าจะพอใจ) และในการสร้างหรือเปลี่ยนแปลงกลุ่มหรือไอเทมใด ๆ คุณยังสามารถป้องกันการแก้ไขได้ด้วยการตั้งรหัสลับกำกับเอาไว้เสีย โดยมีความยาวไม่เกิน 20 ตัวอักษร

นอกจากนี้ในเมนูคำสั่ง Group ยังมีคำสั่งที่ช่วยในการจัดการสำหรับกลุ่มกแอพพลิเคชัน ตั้งแต่การเคลื่อนย้าย คัดลอก หรือลบไอเทม หรือกลุ่มในวินโดวส์ช่วยให้สร้างกลุ่มย่อยซ้อนเอาไว้ในกลุ่มที่มีอยู่แล้วได้สะดวกขึ้น หรือถ้าจะให้สะดวกไปกว่านั้นคุณอาจจะเลือกใช้ระบบทูลบาร์กับ Quick Access ได้เช่นกัน เมื่อใดก็ตามที่ต้องการจะให้ทูลบาร์ปรากฏขึ้นมาให้เลือกคำสั่ง Toolbar จากเมนูหมวด Options

อีกสิ่งหนึ่งที่เป็นความสามารถเฉพาะตัวของ Quick Access นั่นก็คือ คุณสามารถเลือกได้ว่าต้องการให้แอพพลิเคชันใดบ้างถูกโหลดขึ้นมาให้เองโดยอัตโนมัติทุกครั้งที่คุณเรียกใช้โปรแกรมวินโดวส์ เช่นคุณเป็นคนที่ทำงานอยู่กับโปรแกรม PageMaker อยู่เป็นประจำ หลังจากที่คุณเข้าสู่โปรแกรมวินโดวส์แล้วคุณจะต้องเปิดโปรแกรมตัวนี้ขึ้นมาใช้งานทันทีทุกครั้ง จะเป็นการดีไม่น้อยหากคุณสามารถกำหนดให้ PageMaker ทำงานขึ้นมาพร้อมกับโปรแกรมวินโดวส์โดยอัตโนมัติ ถึงตรงนี้คุณผู้อ่านหลายคนรีบแย้งว่าจะยากอะไรในโปรแกรมวินโดวส์จะมีกลุ่มของแอพพลิเคชันที่ชื่อ StartUp มาให้เรียบร้อยแล้ว เพียงแต่นำแอพพลิเคชันที่ต้องการจะให้เปิดทำงานโดยอัตโนมัติไปใส่ไว้ในกลุ่ม ๆ นี้ โปรแกรมวินโดวส์ก็จะทำการสตาร์ตการทำงานให้เองโดยอัตโนมัติอยู่แล้ว นั่นก็ใช่ครับแต่ลองฟังสิ่งที่เรียกว่า AutoStart ของ Quick Access กันก่อนดีกว่านะครับว่าจะมีความเหมือนหรือคล้ายเช่นไร

AutoStart นี้จะมีหน้าที่ทำงานไม่แตกต่างไปจากการทำงานของกลุ่ม StartUp แต่อย่างไร แต่จะดีกว่าตรงที่คุณสามารถเลือกได้ว่าต้องการให้แอพพลิเคชันที่บรรจุอยู่ในกลุ่ม (group) ใดเป็นกลุ่มที่จะถูกเรียกใช้งานโดยอัตโนมัติคล้ายกับเป็นการกำหนดว่าจะให้กลุ่มใดทำหน้าที่เป็นกลุ่ม StartUp ดังนั้นคุณจึงสามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ง่าย ๆ ไม่จำเป็นต้องคอยลบไอคอนของแอพพลิเคชันที่ไม่ต้องการออกจากกลุ่ม StartUp เวลาที่ไม่ต้องการให้มีการเปิดใช้งานโดยอัตโนมัติ และไม่จำเป็นต้องก๊อบปี้ไอคอนของแอพพลิเคชันที่ต้องการลงไปในกลุ่ม StartUp ให้ยุ่งยากเหมือนแต่ก่อน หรือคุณอาจจะสร้างกลุ่ม (group) สำหรับ StartUp ไว้หลาย ๆ กลุ่มตามแต่จุดประสงค์การใช้ก็ได้ เช่น อาจจะสร้างกลุ่มชื่อ Magazine ขึ้นมาภายในบรรจุไอคอนของโปรแกรมจัดหน้า PageMaker, โปรแกรมตัดคำ ZeWrite, โปรแกรมกราฟิก Coreldraw เป็นต้น และสร้างกลุ่มที่ชื่อ Stock Market บรรจุไอคอนของโปรแกรมสำหรับคำนวณอย่าง MetaStock, โปรแกรมสเปรดชีต MS Excel เป็นต้น ในวันทำงานคุณอาจจะเลือกให้กลุ่ม Magazine เป็นกลุ่มสำหรับ StartUp พอถึงวันหยุดสุดสัปดาห์ก็กำหนดให้กลุ่ม Stock Market เป็นกลุ่ม StartUp เพื่อทำงานพิเศษของคุณก็ได้ วิธีการใช้ AutoStart ก็ไม่ยาก เพียงแต่เลือกคำสั่ง Customize จากเมนูหมวด Options จะปรากฏไดอะล็อกบ็อกซ์ดังในรูปที่ 3 คลิ๊กที่ปุ่ม AutoStart แล้วเลือกกลุ่มของแอพพลิเคชันที่ต้องการได้ทันที

สำหรับคนที่อนุรักษ์ไทยคิดว่าชื่อ Quick Access ดูไม่เป็นตัวของตัวเอง

รูปที่ 3

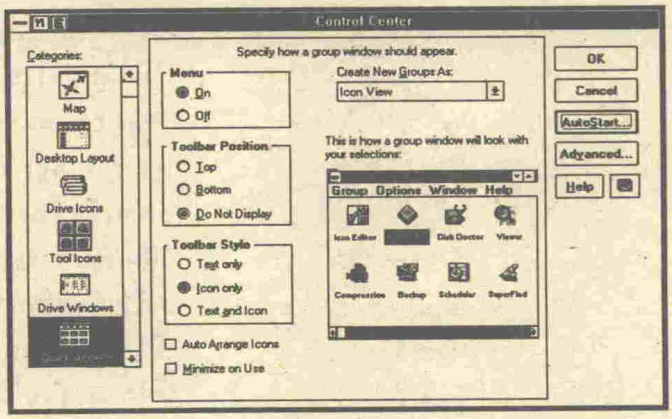

แถมยังเป็นฝรั่งจำเกินไป ถ้าคุณใช้โปรแกรมวินโดวส์ ไทยเอดิชัน (ผู้เขียนไม่แน่ใจว่าโปรแกรมวินโดวส์ภาคภาษาไทยอื่น ๆ จะใช้ได้หรือไม่ เพราะไม่มีโอกาสได้ทดสอบ) คุณอาจจะเปลี่ยนชื่อให้เพราะพริ้งยังไงก็ได้ สังเกตให้ดีจะเห็นว่ามีปุ่มอีกปุ่มหนึ่งชื่อ Advanced อยู่ใต้ปุ่ม AutoStart ลองคลิ๊กดู จะปรากฏไดอะล็อกบ็อกซ์ขึ้นมาแล้วให้ป้อนชื่อที่ต้องการลงในช่อง Name: ซึ่งคุณสามารถป้อนได้ยาว 33 ตัวอักษร นอกจากนี้คุณยังสามารถกำหนดปุ่ม Shortcut สำหรับเรียกใช้งาน Quick Access โดยการคลิ๊กที่ช่อง Shortcut Key: แล้วกดปุ่มที่ต้องการ เช่น คุณต้องการให้ทุกครั้งที่คุณกดปุ่ม Alt+F12 เป็นการเรียก Quick Access ให้ปรากฏขึ้นมาเองโดยอัตโนมัติ ก็ให้กดปุ่ม Alt แล้วตามด้วยปุ่ม F12 แต่ระวังอย่าตั้ง Shortcut Key ซ้ำซ้อนกับ Shortcut ของแอพพลิเคชันตัวอื่น ๆ ที่มีอยู่แล้วก็แล้วกัน นอกจากนี้ในไดอะล็อกบ็อกซ์นี้คุณยังสามารถกำหนดระยะห่างของไอคอนให้มากน้อยตามต้องการโดยป้อนค่าที่ต้องการลงไปในช่อง Grip Spacing: ทั้งระยะแนวนอน (Horizontal) และแนวตั้ง (Vertical)

เมื่อ File Manager กลายเป็นของล้าสมัย

ผู้เขียนยังจำความรู้สึกเมื่อครั้งที่เริ่มต้นใช้งานโปรแกรมวินโดวส์ได้เป็นอย่างดี เพราะนั่นเป็นครั้งแรกที่รู้สึกว่าเครื่องคอมพิวเตอร์พีซีเป็นอะไรที่เริ่มเข้ามาใกล้ชิดผู้ใช้มากขึ้น เหมือนกับระบบซิสเต็ม (System) ของเครื่องแมคอินทอชซึ่งพัฒนามาก่อนหน้านั้น ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจอะไรเลยที่หลังจากโปรแกรมวินโดวส์ออกมาได้ไม่นาน ทางบริษัทแอปเปิ้ลคอมพิวเตอร์จึงออกมาร้องขอความยุติธรรมว่าถูกลอกแบบซิสเต็มของตน แต่ใครจะผิดจะถูกอย่างไรอย่าไปสนใจเลยครับ เพราะในความเหมือนย่อมมีข้อแตกต่าง ความแตกต่างที่ว่าก็คือลักษณะของการจัดการไฟล์ในระบบของวินโดวส์และระบบซิสเต็ม ในระบบของวินโดวส์นั้นจะใช้สิ่งที่เรียกว่า File Manager เป็นตัวกลางในการจัดการเรื่องทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับไฟล์หรือไดเรคทอรี และเจ้า File Manager ก็ถูกบรรจุเอาไว้ภายในกลุ่มที่ชื่อ Main ดังนั้นในการใช้งานเราจึงต้องเปิดกลุ่ม Main ขึ้นมาก่อน จากนั้นจึงค่อยเปิด File Manager ขึ้นมา

พอหันมาดูทางเครื่องคอมพิวเตอร์แมคอินทอชบ้างก็พบว่า เวลาที่คุณต้องการจะดูว่าภายในฮาร์ดดิสก์หรือแผ่นดิสก์ของคุณมีไฟล์หรือไดเรคทอรีอะไรบรรจุเอาไว้บ้าง คุณก็เพียงแต่ดับเบิลคลิ๊กที่ไอคอนของไดรฟ์ที่ต้องการเท่านั้น ซึ่งให้ผลการทำงานที่สะดวกกว่าการใช้ File Manager เป็นไหน ๆ Symentec มองเห็นประโยชน์ของเรื่องนี้เช่นกันจึงได้พัฒนา NDW ให้มีความสามารถดังกล่าวเพื่อใช้ทดแทนระบบ File Manager ของวินโดวส์ ซึ่งคุณจะได้เห็นมาแล้วตั้งแต่ NDW 2.0 เป็นต้นมา คุณจะเห็นว่าบนเดสก์ท้อปของวินโดวส์ตอนนี้จะมีไอคอนของไดรฟ์ทั้งหมดที่ติดตั้งเอาไว้ในระบบและพร้อมใช้งาน ปรากฏเรียงตัวอยู่ทางด้านซ้ายของจอภาพ (หรืออาจจะอยู่ทางด้านขวาก็ได้หากต้องการ) ไม่ว่าจะเป็นฟลอปปี้ไดรฟ์ ฮาร์ดไดรฟ์ ซีดี-รอมไดรฟ์ หรือแม้กระทั่งไดรฟ์ที่คุณต่อเชื่อมในระบบเน็ตเวอร์ก พิเศษสุดสำหรับคนที่ใช้โปรแกรม DoubleSpace หรือ Stacker ในการบีบข้อมูลในฮาร์ดดิสก์ คุณก็สามารถเห็นไอคอนของไดรฟ์เหล่านี้ได้เช่นกัน โดยลักษณะของไอคอนจะแตกต่างกันเพื่อช่วยให้คุณทราบข้อแตกต่างกันได้ไม่ยาก เวลาที่คุณต้องการจะดูรายละเอียดของดิสก์ตัวใดก็เพียงแต่ดับเบิลคลิ๊กที่ไอคอนของไดรฟ์ตัวนั้นจะปรากฏ Drive Window ขึ้นมา (คล้ายกับการเปิดจาก File Manager)

Drive Window จะแบ่งองค์ประกอบเป็นส่วน ได้แก่ ส่วนที่เป็นเมนูคำสั่ง ส่วนที่เป็นทูลบาร์ ส่วนที่เป็น directory tree และส่วนที่เป็น file pane

ส่วนของ directory tree จะเป็นส่วนที่ช่วยให้คุณเห็นภาพการจัดเรียง

และลำดับของไดเรคทอรีในดิสค์ได้อย่างชัดเจน ในขณะที่ส่วนของ file pane จะเป็นส่วนที่ใช้แสดงเพิ่มเติมของการเก็บไฟล์และไดเรคทอรีย่อยในแต่ละไดเรคทอรี ส่วนเมนูคำสั่ง และทูลบาร์นั้นเป็นส่วนที่รวบรวมคำสั่งทั้งหมดที่จะใช้ในการจัดการกับไฟล์หรือไดเรคทอรี

ไอคอนที่ใช้กำกับไฟล์แต่ละไฟล์นั้นจะมีลักษณะเฉพาะตัวที่ทำให้คุณทราบได้คร่าว ๆ ว่าแต่ละไฟล์เป็นไฟล์ประเภทใด เช่น program file หรือ document file เป็นต้น และถ้าในเครื่องของมีไฟล์ที่เกิดจากการบีบข้อมูลด้วยโปรแกรม PKZIP ไฟล์นั้นจะมีไอคอนเฉพาะที่ไม่เหมือนกับไฟล์อื่น ๆ และในกรณีที่คุณทำการบีบข้อมูลของไฟล์หลาย ๆ ไฟล์เก็บเอาไว้ภายในไฟล์ .ZIP เพียงไฟล์เดียว คุณคงอยากที่จะทราบว่าภายในไฟล์ .ZIP ดังกล่าวอัดแน่นไปด้วยไฟล์อะไรบ้าง คุณสามารถกำหนดให้ Drive Window แสดงสถานะของไฟล์เหล่านี้เป็นเสมือนกับไดเรคทอรีหนึ่งด้วยการเลือกคำสั่ง Show Zips As Directories จากเมนูคำสั่ง Tree

การบีบหรือขยายข้อมูลใน NDW 3.0

นอกจากนี้สำหรับคนที่จำเป็นต้องทำการย่อหรือขยายข้อมูลด้วยโปรแกรม PKZIP เป็นประจำอยู่แล้ว คงเป็นเรื่องที่สะดวกมากขึ้นหากคุณสามารถที่จะทำการย่อหรือขยายจากภายใน NDW 3.0 ได้โดยตรง โดยเลือกคำสั่ง Compress หรือ Decompress จากเมนูคำสั่ง File โดยคำสั่งทั้งสองคำสั่งนี้จะคอมแพตทิเบิลกับโปรแกรม PKZIP เวอร์ชัน 2.0 ที่ใช้งานอยู่ในดอส ในกรณีที่คุณลือกใช้คำสั่ง Show Zips As Directories และคุณต้องการที่จะขยายข้อมูลของไฟล์หนึ่งไฟล์ใดที่บรรจุอยู่ในไฟล์ .ZIP ดังกล่าวออกมาใช้งาน คุณอาจจะใช้เม้าส์คลิ๊กเลือกชื่อไฟล์ที่ต้องการแล้วเลือกคำสั่ง Decompress หรือใช้วิธีการที่ง่ายกว่านั้นนั่นก็คือ การก๊อบปี้ไฟล์ที่ต้องการออกมาเก็บไว้ที่ไดเรคทอรีหรือดิสค์อื่น ๆ ซึ่ง NDW 3.0 จะทำการ decompress ให้คุณเองโดยอัตโนมัติ และในกรณีที่คุณต้องการที่จะทำการบีบข้อมูลของไฟล์บางไฟล์ใส่เข้าไปเพิ่มเติมในไฟล์ .ZIP ที่มีอยู่เดิมคุณก็สามารถกระทำได้ด้วยวิธีการตรงกันข้าม นั่นคือการก๊อบปี้ไฟล์ที่ต้องการจะบีบข้อมูลนั้นใส่ลงไปในไฟล์ .ZIP ได้ทันที

ในการ compress ข้อมูลนั้น คุณอาจจะเลือกออปชันเพิ่มเติมโดยการคลิ๊กที่ปุ่ม Options เพื่อเลือกวิธีการในการเก็บข้อมูล (Storage Method) การบันทึกวันและเวลาที่ไฟล์ .ZIP ดังกล่าวถูกสร้างหรือเปลี่ยนแปลง ซึ่งปกติแล้วแนะนำว่าควรจะเลือกวิธีการเก็บข้อมูลในแบบ Automatically Select Best Method มากกว่าแบบอื่น ๆ เพราะจะทำให้ระบบทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ToolIcons สิ่งที่คุณมิอาจเมิน

ย้อนกลับมาที่เดสค์ท้อปของ NDW 3.0 คุณจะเห็นทางด้านตรงกันข้ามกับ Drive Icon นั้นจะมีไอคอนของโปรแกรมอยู่จำนวนหนึ่งซึ่งเราเรียกว่า ToolIcons ประกอบไปด้วยไอคอนของโปรแกรมเด่น ๆ บางตัวที่บรรจุเอาไว้ใน NDW 3.0 ดังในรูปที่ 4 ซึ่งคุณสามารถที่จะเลือกที่จะแสดงไอคอนของโปรแกรมอะไรบ้าง

ลักษณะของ ToolIcons จะแตกต่างไปจาก Toolbar ที่ได้เคยกล่าวถึงมาแล้วตรงประเด็นที่ทูลบาร์จะเป็นการรวบรวมเอาคำสั่ง (command) บางคำสั่งที่ผู้ใช้คิดว่ามีการใช้งานบ่อยครั้งนำมารวบรวมเอาไว้ในลักษณะของไอคอนหรือปุ่มเพื่อให้สามารถเลือกใช้งานได้คล่องตัวมากกว่าการเลือกใช้จากเมนูคำสั่ง ในขณะที่ ToolIcons เป็นการนำโปรแกรมเด่น ๆ บางโปรแกรมในชุดของ NDW 3.0 มาแสดงไว้บนเดสค์ท้อปในลักษณะของไอคอนเพื่อให้สามารถเลือกใช้งานได้ทันทีไม่ต้องยุ่งยาก

โปรแกรมที่จะนำมาบรรจุเอาไว้ในกลุ่มของ ToolIcons ถูกแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มด้วยกันคือ กลุ่ม Protection, กลุ่ม File Management และ Productivity ซึ่งรวมกันทั้งหมดถึง 9 โปรแกรม รวมไปถึงการแสดงไอคอนของเครื่องพิมพ์ที่ต่อเข้ากับเครื่องคอม-

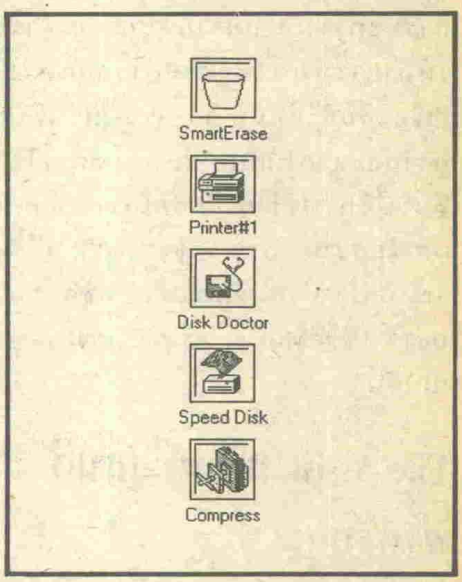

รูปที่ 4 ไอคอนของโปรแกรมสำคัญ ๆ ในชุดของ NDW 3.0 ถูกนำมาจัดเรียงไว้บนเดสค์ท้อปเพื่อพร้อมที่นำมาใช้งานได้ทุกเมื่อที่คุณต้องการ

พิวเตอร์ของคุณไม่ว่าจะกี่เครื่องก็ตามที คงมีคนถามว่าเอาไอคอนของเครื่องพิมพ์มาแสดงเอาไว้ทำไม ต้องมีประโยชน์สิครับ นั่นก็คือ ในกรณีที่คุณต้องการจะพิมพ์ไฟล์บางไฟล์ออกทางเครื่องพิมพ์ คุณสามารถที่จะใช้เม้าส์เลือกไฟล์ที่ต้องการจาก Drive Windows แล้วลาก (drag) ไอคอนของไฟล์ดังกล่าวไปยังไอคอนของเครื่องพิมพ์ นั่นเท่ากับเป็นการบอกระบบให้ทราบว่าคุณต้องการให้ทำการพิมพ์ไฟล์ดังกล่าวออกทางเครื่องพิมพ์ให้ทันที วิธีการนี้นับว่าเพิ่มความสะดวกให้กับผู้ใช้มาก แต่ต้องไม่ลืมว่าวิธีการใช้ได้กับไฟล์ที่มีรายละเอียดเป็นข้อความ (text) ธรรมดา ไม่ใช่ไฟล์ที่สร้างแอพพลิเคชันที่สลับซับซ้อนอย่าง PageMaker หรือ CorelDraw เป็นต้น

File Assist เพื่อนที่แสนดีสำหรับคุณ ๆ

สิ่งอำนวยความสะดวกที่ถูกผสานเข้ากับโปรแกรมวินโดวส์โดยที่คุณแทบไม่รู้ตัวเลยก็คือ File Assist คุณผู้อ่านคงเคยมีประสบการณ์กับการใช้งานคำสั่ง Save, Save As หรือ Open มาแล้วกันทุกคน แต่ต้องรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้

- คุณลืมชื่อไฟล์ที่คุณต้องการจะเปิดขึ้นมาใช้งานนั้น
- จำชื่อไฟล์ที่ต้องการได้ แต่ลืมว่าเก็บเอาไว้ในไดเรคทอรีใด
- เก็บไฟล์ข้อมูลเอาไว้นาน ๆ จนลืมไปว่าไฟล์ดังกล่าวมีรายละเอียดเป็นเช่นไร เช่น ไฟล์จดหมายธุรกิจเป็นต้น
- เก็บไฟล์เอกสารเอาไว้ในแผ่นดิสค์หรือฮาร์ดดิสค์มาก ๆ จนมีเนื้อที่ไม่เพียงพอที่จะทำการเซฟไฟล์ใหม่ ๆ ลงไป ดังนั้นจึงจำเป็นต้องลบไฟล์บางไฟล์ทิ้งไป คุณจำเป็นต้องสวิทชิ่งไปที่ File Manager ของโปรแกรมวินโดวส์เพื่อทำการลบไฟล์ที่ไม่ต้องการเหล่านั้น หลังจากนั้นจึงสวิทชิ่งกลับไปยังแอพพลิเคชันใช้งานเพื่อทำการเซฟไฟล์ต่อไป

ปัญหาเหล่านี้สำหรับคนที่ใช้งานโปรแกรมวินโดวส์อยู่เป็นประจำคงไม่ปฏิเสธว่าไม่เคยประสบแต่ที่ไม่รู้ร้อนรู้หนาวเป็นเพราะว่าเคยชินหรือยอมรับกับความยุ่งยากที่เป็นอยู่ คุณจะไม่ต้องทนกับปัญหาเหล่านี้อีกต่อไปเมื่อคุณหันมาใช้ File Assist

โดยปกติ File Assist จะคอยรับใช้คุณอยู่ตลอดเวลาที่คุณกำลังใช้งานโปรแกรมวินโดวส์ ซึ่งมีเห็นหน้าตาดังรูปที่ 5 สิครับ ในภาพคุณจะเห็นว่าหน้าตาของไดอะล็อกบ็อกซ์คำสั่ง Open นี้โดยรวม ๆ แล้วไม่ได้แตกต่างไปจากที่คุณเคยเห็นอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันเลย เว้นแต่ทางตอนล่างของกรอบเท่านั้นที่มีสิ่งที่แปลกใหม่ปรากฏขึ้นมา นี่แหละเป็นส่วนที่แสดงให้เห็นว่า File Assist ได้ถูกผนวกอยู่ในแอพพลิเคชันวินโดวส์เรียบร้อยแล้ว

เริ่มตั้งแต่ในส่วนของ File Description ซึ่งเป็นส่วนที่จัดเตรียมเอาไว้สำหรับป้อนข้อความแสดงรายละเอียดโดยย่อของไฟล์เช่น เป็นจดหมายที่พิมพ์ส่งถึงใคร วันที่เท่าใด เลขที่ของเอกสาร เป็นต้น ซึ่งโดยปกติในระบบของดอส คุณสามารถตั้งชื่อของไฟล์ได้ยาวเพียง

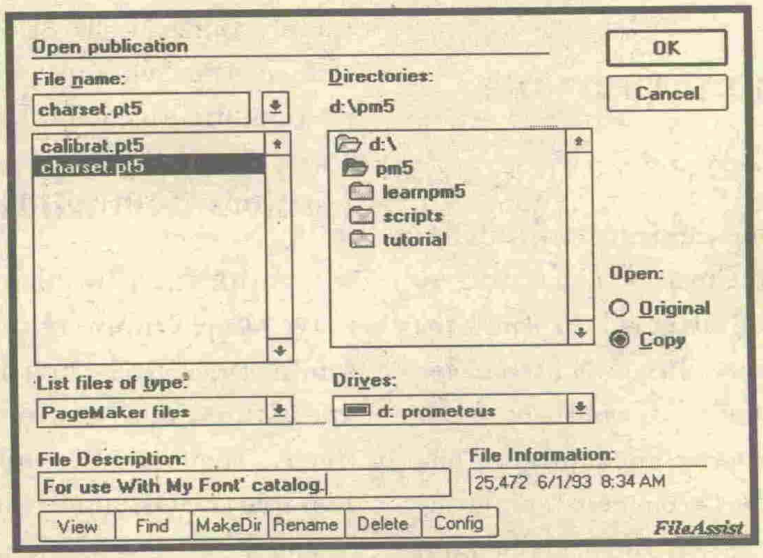

รูปที่ 5

8 ตัวอักษร บวกกับส่วน extension อีก 3 ตัวอักษร ซึ่งในส่วนนี้เรามักจะไม่ค่อยอยากแตะต้องกันสักเท่าไร เพราะอาจจะทำให้สับสนมากขึ้นในภายหลัง ดังนั้นจึงต้องพยายามตั้งชื่อของไฟล์ให้สื่อความหมายได้ภายในภาวะที่จำกัดที่ 8 ตัวอักษรดังกล่าว ดังนั้นการมี File Description จึงเป็นทางออกที่ค่อนข้างดีทางหนึ่ง โดยคุณสามารถที่จะป้อนข้อความได้ยาวมากถึง 128 ตัวอักษร (เมื่อนับรวมส่วนของช่องว่างด้วย) เสียดายอยู่อย่างเดียวที่ไม่สามารถป้อนข้อความเป็นภาษาไทย แต่แค่นี้ก็นับเหลือหลายแล้วละครับ

ส่วนต่อมาก็คือ File Information จะแสดงรายละเอียดของไฟล์ที่คุณใช้เม้าส์คลิ๊กเลือกจากช่องรายชื่อไฟล์ ไม่ว่าจะเป็นขนาดของไฟล์ (หน่วยเป็นไบต์) วันที่และเวลาที่ไฟล์นั้นถูกสร้างหรือบันทึกแก้ไข

ทางตอนล่างของไดอะล็อกบ็อกซ์จะเห็นว่ามีปุ่มสำหรับคำสั่ง 6 คำสั่ง ได้แก่ คำสั่ง View, Find, MakeDir, Rename, Delete และ Config

คำสั่ง View มีไว้สำหรับการเรียกดูรายละเอียดของไฟล์ดังกล่าวก่อนที่จะตัดสินใจเปิดขึ้นมาใช้งาน โดยสามารถใช้งานได้กับฟอร์แมตของไฟล์ประเภทกราฟิกหรือเท็กซ์บางรูปแบบ เช่น BMP, TIFF, TXT เป็นต้น

คำสั่ง Find จะเป็นการเรียกใช้ฟังก์ชันการทำงานของ SuperFind ใน NDW 3.0 ซึ่งช่วยให้คุณค้นหาไฟล์ที่ต้องการได้อย่างง่ายดาย เดี๋ยวเราค่อยกลับมาดูรายละเอียดของ SuperFind ตอนนี้ย้อนกลับไปที่เรื่องของ File Assist กันต่อจะดีกว่า

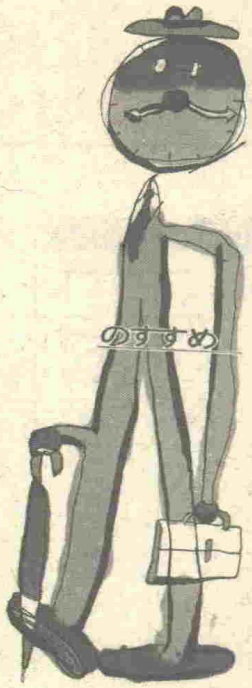

คำสั่ง MakeDir เป็นคำสั่งที่ช่วยให้คุณสามารถสร้างไดเรคทอรีย่อย (subdirectory) สำหรับเก็บไฟล์ที่คุณทำการเซฟขึ้นมาจากไดอะล็อกบ็อกซ์ของคำสั่ง Save หรือ Save As โดยตรง ทำให้ประหยัดเวลาและเพิ่มความคล่องตัวขึ้นมากกว่าแต่ก่อนเก่า แต่เดิมคุณต้องทำการเซฟไฟล์ดังกล่าวเก็บเอาไว้ก่อน จากนั้นจึงค่อยมาสร้างไดเรคทอรีย่อย แล้วทำการก๊อบปี้ไฟล์ไปเก็บในไดเรคทอรีย่อยที่สร้างขึ้น คุณเพียงแต่ตัดสินใจให้ดีก่อนว่าจะสร้างไดเรคทอรีย่อยซ้อนไว้ในไดเรคทอรีใด จากนั้นคลิ๊กที่ปุ่ม Select>>> เช่น คุณต้องการสร้างไดเรคทอรีย่อยขึ้นมาภายใต้ไดเรคทอรีของโปรแกรมวินโดวส์ (C:\WINDOWS) ให้คุณคลิ๊กเลือกไดเรคทอรีที่ต้องการจากแผนผังไดเรคทอรี (directory list) หลังจากนั้นให้ตั้งชื่อของไดเรคทอรีย่อยที่ต้องการลงไปในช่อง New Directory โดยไม่จำเป็นต้องใช้คำสั่ง MD (Make Directory)

คำสั่ง Rename เหมาะมากสำหรับคุณที่เกิดความตั้งใจที่จะเปลี่ยนชื่อไฟล์ใด ๆ ก็ตาม ในขณะที่กำลังใช้คำสั่ง Open, Save หรือ Save As

คำสั่ง Delete กรณีที่เห็นภาพได้ชัดเจนที่สุดสำหรับการใช้งานคำสั่งนี้ก็คงจะเป็นกรณีที่คุณทำการเซฟไฟล์เอกสารของคุณเก็บเอาไว้ในแผ่นฟลอปปี้ดิสค์อยู่เป็นประจำ อยู่มาวันหนึ่งคุณก็พบว่าแผ่นฟลอปปี้ดิสค์ของคุณบรรจุอัดแน่นไปด้วยไฟล์เอกสารสารพัดสารพันคุณต้องการจะเคลียร์ไฟล์บางส่วนออกไปจากแผ่นดิสค์เพื่อที่จะเซฟไฟล์เอกสารฉบับล่าสุดลงไป คำสั่ง Delete คงเป็นสิ่งที่คุณต้องการมากที่สุดในเวลาเช่นนี้

คำสั่ง Config เป็นคำสั่งสุดท้ายของ File Assist ชื่อก็บอกอยู่แล้วว่าเป็นการตั้งคอนฟิกูเรชันของ File Assist ให้เป็นไปตามที่ผู้ใช้เราจะลองมาดูรายละเอียดของคำสั่งนี้ดังปรากฏในรูปที่ 6 คุณจะเห็นว่ามีออปชันให้คุณเลือกใช้งานอยู่ 6 ประการ ผู้เขียนขอสงวนท่าทีไม่เขียนถึงทั้งหมด ขออธิบายเป็นเพียงออปชันเท่านั้น ได้แก่ ออปชัน Recently Opened Files ซึ่งเป็นส่วนที่พัฒนาขึ้นมาจากพื้นฐานของการใช้คำสั่ง Open ของผู้ใช้โดยทั่วไป ซึ่งมักจะเปิดไฟล์ใด ๆ ซ้ำมากกว่าหนึ่งครั้ง ดังนั้นจึงคิดว่าที่จะมีการบันทึกชื่อของไฟล์ที่ถูกเปิดใช้งานล่าสุดเก็บเอาไว้เพื่อที่คุณจะเลือกเปิดขึ้นมาใช้งานได้สะดวกขึ้น ลองดูจากแอพพลิเคชันดัง ๆ อย่างเช่น MS Excel, MS Word, Adobe Photoshop เป็นต้น คุณจะพบว่าแอพพลิเคชันเหล่านี้จะมีการแสดงรายชื่อของไฟล์ที่คุณเพิ่งจะเปิดใช้งานไปเมื่อไม่นานมานี้เอาไว้ในเมนูคำสั่ง File ด้วย เพื่อลดความยุ่งยากในการเปิดไฟล์เหล่านี้ด้วยคำสั่ง Open ซึ่งโดยปกติจะมีการจดจำ

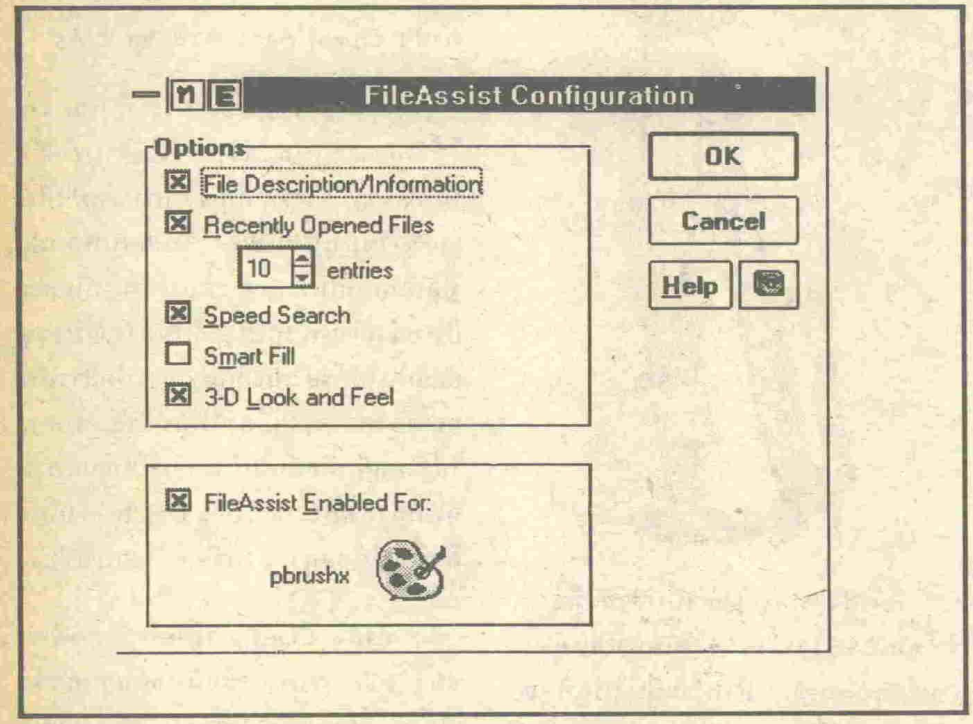

รูปที่ 6

ชื่อของไฟล์ที่เปิดใช้งานไปล่าสุดได้เพียง 4-5 ไฟล์เท่านั้น แต่ใน NDW 3.0 หากคุณเลือกใช้ออปชัน Recently Opened Files คุณสามารถที่จะกำหนดจำนวนรายชื่อที่จะถูกบันทึกเก็บเอาไว้มากที่สุดถึง 25 ไฟล์

สำหรับบางคนที่คิดว่า File Description หรือ Information ที่เพิ่มเข้ามาในคำสั่ง Open, Save และ Save As นั้นมีมากจนเกินกว่าจะยอมรับได้ แต่อยากจะขอความสามารถอื่น ๆ ของ File Assist ไว้ใช้งานก็อาจจะยกเลิกออปชัน File Description/Information ก็ได้ (แต่รับรองว่าคุณไม่ทำอย่างนั้นแน่ ๆ) และถ้าคิดว่า File Assist ไม่เหมาะที่จะใช้งานกับแอพพลิเคชันที่ใช้งานอยู่ในขณะนั้น คุณอาจจะยกเลิกออปชัน FileAssist Enabled for: ไปเลยก็ได้ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นออปชันนี้จะมีผลต่อแอพพลิเคชันที่คุณใช้งานอยู่ในขณะนั้นเท่านั้น

SuperFind สะกดร่องรอยไฟล์

SuperFind เป็นอีกความสามารถหนึ่งที่ได้รับการปรับปรุงขึ้นมาจาก NDW 2.0 เดิม ลักษณะการใช้งานโดยทั่วไปมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมไม่มากนัก คุณจะเห็นประโยชน์ของ SuperFind ได้ชัดเจนเมื่อคุณต้องการค้นหาไฟล์สักไฟล์หนึ่งที่คุณหลงลืมไปว่าเก็บเอาไว้ที่ส่วนใดของดิสก์ โดยป้อนข้อมูลทุกอย่างเท่าที่คุณระลึกได้ลงไป เช่น ถ้าคุณจำชื่อไฟล์ได้ก็ให้ป้อนชื่อไฟล์ลงในช่อง Fild Files: และหากคุณมีรายละเอียดเพิ่มเติมอื่น ๆ จะช่วยให้การค้นหากระทำได้อย่างละเอียดขึ้น เช่น ขนาดของไฟล์โดยประมาณ วันที่หรือเวลาที่ไฟล์ถูกสร้างหรือแก้ไข รวมทั้งแอตทริบิวต์สำหรับไฟล์นั้น หาก SuperFind ค้นหาไฟล์ที่มีคุณสมบัติต่าง ๆ ตรงกับที่คุณระบุเอาไว้จะแสดงรายชื่อของไฟล์เหล่านั้นออกมา ซึ่งลักษณะคล้ายกับ Drive Windows นั่นเอง หลังจากนั้นคุณก็สามารถเลือกใช้คำสั่งจากเมนูคำสั่ง หรือทูลบาร์เพื่อจัดการกับไฟล์เหล่านั้นได้ตามที่คุณต้องการ

โปรดติดตามตอนต่อไป

ยังไม่ทันหายมันกับ NDW 3.0 เลยครับ สัมปทานหน้ากระดาษหมดไปเมื่อไหร่ไม่รู้เอาไว้ฉบับหน้าเราค่อยมาว่ากันต่อนะครับสำหรับฉบับนี้สวัสดีครับ